

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

núm. 73 octubre 2007

Barraques per Santa Tecla

Per segon any consecutiu les festes de Santa Tecla han tingut barraques. Enguany amb activitats noves i sota el lema "No a l'especulació"

barraca de la Coordinadora

Per segon any consecutiu, diversos col·lectius i entitats sense ànim de lucre, de caràcter social, polític i cultural, hem organitzat, no sense esforç, les Barraques a Tarragona. L'objectiu és donar-nos a conèixer i crear un espai nou a les festes, on cap dels col·lectius teníem cabuda en els actes tradicionals. Res ens ve donat i, per tant, els col·lectius ens ho "currem" tot, i també, ens financem per poder autogestionar les activitats que realitzem durant la resta de l'any.

Enguany hem volgut anar una mica més enllà i a més dels concerts de la nit, la beguda i el menjar, s'han organitzat diverses activitats a les tardes, tot sota un eix comú: l'especulació, l'habitatge i la destrucció del territori.

Pel que fa a la Coordinadora, vam decorar la nostra barraca com una "garita" de l'exèrcit, ideal per viure en parella i un cartell on podíem llegir, sobre la bandera apañola: "Todo por la Patria (tatxat) Pasta". També, vam col·locar dos plafons

amb diversa informació sobre el Ministeri de Defensa i l'exèrcit; cal recordar que Defensa és el major terratinent de l'Estat Espanyol i el segon d'Europa i que el ministeri ha especulat, s'ha enriquit i ha contribuït a l'augment del preu de l'habitatge amb les últimes vendes de terrenys.

Per un territori sense bases, sense camps d'entrenament ni de tir, per ports sense vaixells de guerra, per un món sense exèrcits... l'any vinent: Barraques antimilitaristes??

Materials per la Pau

La no-violència explicada a les meves filles

Jacques Semelin
Editorial Empuries 2002

¿Que hem de fer si algú ens agredeix? ¿Com s'ha de reaccionar davant d'una banda d'atracadors? ¿Com ens podem defensar davant d'una agressió sexual? ¿I que passa amb el racisme?

Aquestes i altres preguntes relacionades amb la violència i la vida quotidiana són les que plantegen les filles de Jacques Semelin al seu pare; i La no-violència explicada a les meves filles ens dona respostes.

L'acció no-violenta no és la passivitat; és una manera de ser i d'actuar que intenta abordar els conflictes, lluitar contra la injustícia, construir la pau.

Ja fa gairebé vint anys que Jacques Semelin treballa sobre la violència i per donar forma a aquesta obra, l'autor s'ha servit d'exemples interessants tant del món d'avui com del passat.

Paraules (i accions) x no bombes de dispersió

Una bomba de dispersió (de raïm o de carràs) està formada per una bomba "contenedor" que pot ser llençada des de terra, mar o aire i que, en obrir-se durant la trajectòria, expulsa entre varies dotzenes i centenars de submunicions que es dispersen en amplies superfícies de manera indiscriminada. Moltes d'aquestes bombes no exploten en impactar i suposen una amenaça de mort o mutilació per als civils durant molts anys, donat que les zones queden despoblades i inutilitzades. Al voltant de 100.000 persones han mort com a conseqüència d'aquestes bombes, un 98% d'ells civils, i segueixen causant morts i ferits molt temps després que el conflicte hagi acabat.

L'any 2006 es va engegar l'anomenat procés d'Oslo que estableix com a objectiu la ratificació d'un tractat per erradicar tot tipus de bombes de dispersió. Espanya s'hi va afegir però amb reticències, intentant deixar fora del tractat les bombes que tinguin mecanisme d'autodestrucció (durant l'estiu del 2006 els percentatge de bombes de dispersió que no van esclatar al Líban fou d'entre el 30 i el 40%).

En el marc de la campanya per aconseguir que Espanya signi un tractat sense exclusions, activistes de Greenpeace van realitzar una acció directa no violenta a la Plaza del Pilar de Saragossa el passat 18 de setembre per denunciar davant

l'opinió pública i les autoritats que a Aragó s'estan fabricant bombes de dispersió que es podrien vendre a països en conflicte.

Més de quaranta persones van exhibir una piràmide de sabates en record de les persones mutilades per les bombes de dispersió que mai més tornaran a utilitzar les seves, i demanant que INSTALAZA, una de les empreses espanyoles que es dedica al negoci de les armes i que té la seva seu social a Saragossa, deixi de fabricar-les.

També des d'Internet es va desenvolupar una campanya de blogs per enviar cartes a diferents diputats i penjant banners contra les bombes de dispersió <http://www.dinoalasbombasderacimo.com/>

Fas uns dies el diari El País publicava "El Gobierno español se comprometerá por ley a promover y apoyar las iniciativas "que tengan por objetivo la restricción y, en su caso, la prohibición de las bombas de racimo, especialmente peligrosas para las poblaciones civiles". Así figura en una enmienda transaccional, a la Ley sobre el Control del Comercio Exterior de Material de Defensa y de Doble Uso, que el PSOE ha ofrecido a los demás grupos."

Ara caldrà fer un seguiment d'aquest acord perquè, no ho oblidem Espanya continua fabricant i exportant aquestes terribles armes.

Recordeu que per contactar amb la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau ens podeu trobar cada primer diumenge de mes a Paraules per la Pau i cada dilluns, a les 8 del vespre, a Rambla Nova, 97-2n També ens podeu enviar un email a tnapau@tarragona.tinet.org o trucar al 977221458 (hi ha contestador).

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5 Espanya

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra fer-ne obres derivades Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

retrocés

- **FILIPINES:** L'escalada de la violència a Mindanao provoca la mort de desenes de persones i el desplaçament de milers, a més de la suspensió provisional de les converses de pau amb el MILF.
- **INDIA:** L'explosió de cinc bombes a la ciutat de Hyderabad provoca la mort de 42 persones.
- **INDIA (ASSAM):** Es produeix una onada d'atacs indiscriminats contra la comunitat hindi.
- **IRAQ:** Un atemptat múltiple a la ciutat septentrional de Sinjar a mitjans d'agost causa 400 morts i més de 400 ferits en el major atemptat des de 2003.
- **KIRGUIZISTAN:** ONG locals i internacionals denuncien un deteriorament de la situació dels drets humans al país.
- **NIGÈRIA (DELTA DEL NÍGER):** El Govern respon a l'agreujament de la violència amb forts operatius militars i sol·licita la desarticulació dels grups armats i les bandes a la regió.
- **SOMÀLIA:** La conferència de reconciliació celebrada entre el 15 de juliol i el 30 d'agost es veu marcada per l'absència de representants dels tribunals islàmics i del clan Hawiye, la qual cosa suposa una nova oportunitat perduda en el procés de pau i reconciliació.
- **PAKISTAN:** Desenes d'atemptats assolen el país causant centenars de morts després del desallotjament per part de les forces armades de la Mesquita de Lal Masjid a Islamabad, en la que havien romàs atrinxerats militants islamistes pro-talibán.

alerta

- **CONGO:** Observadors nacionals i internacionals denuncien el frau i irregularitats massives en les eleccions legislatives celebrades entre juliol i agost.
- **CONGO, RD (KIVU NORD):** Greu increment de la tensió a l'est del país com a conseqüència de desercions de les brigades mixtes de les forces armades, que amenacen amb provocar la ruptura de l'acord de pau entre les forces armades congoleeses i el general dissident Laurent Nkunda.
- **GEÒRGIA – RÚSSIA:** Les relacions entre ambdós països es deterioren novament després de diverses denúncies per part de Geòrgia de violació del seu espai aeri prop de les zones de conflicte d'Abkhàzia i Ossètia del Sur.
- **IRAQ:** El líder xiita Moqtada al-Sadr ordena a l'Exèrcit del Mahdi suspendre les seves operacions militars durant sis mesos.
- **GUATEMALA:** Organitzacions de drets humans denuncien que el país està vivint la campanya electoral més violenta des de la fi del conflicte armat.
- **MALÍ – NÍGER:** L'augment dels atacs de la insurgència tuareg a Níger i a Mali provoca que ambdó Govern s'aliïn pel control de la seva frontera i la persecució dels rebels.
- **MYANMAR – EUA:** Representants d'ambdó Govern mantenen un encontre a Beijing sota els auspicis del Govern xinès.
- **PAKISTAN:** El Tribunal Suprem revoca la destitució del seu màxim responsable dictada pel President Musharraf en un clar revés al mandatari que enforteix l'oposició.
- **RÚSSIA (TXETXÈNIA):** S'incrementen els atacs dels grups armats mentre el President txetxè anuncia la preparació d'una nova amnistia.
- **SÈRBIA (KOSOVO):** Els Govern serbi i kosovar mantenen posicions enfrontades en el marc del reinici de les negociacions sobre l'estatus final de la província.
- **TAILÀNDIA:** Malgrat l'aprovació en referèndum de la nova Constitució i de la convocatòria d'eleccions per a finals d'any, s'incrementen les mobilitzacions en contra del Govern i a favor de la democratització del país.
- **TURQUIA:** El partit islamista moderat AKP renova la majoria parlamentària i obté la presidència pel seu candidat Gul tot i les crítiques de l'exèrcit i la crisi política dels darrers mesos.
- **TURQUIA – IRAQ:** Els Primers Ministres d'ambdó països firmen un acord per combatre el PKK, mentre continuen els enfrontaments entre l'exèrcit turc i el grup armat al costat de la frontera iraquiana.

avanç

- **BURUNDI:** Govern i oposició política renoven el diàleg després d'una profunda crisi que ha amenaçat amb fer fracassar els avenços en el procés de pau dels últims anys.
- **NEPAL:** L'antic grup armat d'oposició maoista es registra oficialment com a partit polític per a participar en les properes eleccions.
- **TXAD:** El Govern i la major part de l'oposició acorden crear una nova comissió electoral que garanteixi comicis justos, la qual cosa retardarà les eleccions fins a 2009.
- **R. CENTREAFRICANA – TXAD:** El Consell de Seguretat de l'ONU dona llum verda a l'establiment d'una missió de manteniment de la pau en ambdó països composta de tropes de la UE.
- **SIERRA LEONE:** Les primeres eleccions sense la presència de la UNIOSIL es duen a terme amb alts índex de participació i escassa violència i reben l'aprovació de la comunitat internacional.
- **SIRIA – IRAQ:** El Primer Ministre iraquità es reuneix amb el President sirí a Damasc després del restabliment de les relacions diplomàtiques entre ambdó països interrompudes fa 25 anys.
- **SUDÀN (DARFUR):** L'ONU aprova el desplegament de la UNAMID a Darfur, mentre els líders dels grups rebels es comprometen al cessament d'hostilitats i a iniciar negociacions de pau.
- **XIPRE:** Els líders polítics de les dues parts de l'illa acorden reunir-se el setembre per desencallar la implementació de l'acord de pau de 2006.

La Revolució Safrà, ¿el camí birmà cap a la democràcia?

Les protestes de caràcter minoritari que es van iniciar el mes d'agost contra la pujada dels preus dels combustibles s'han convertit un mes després en una revolució popular contra l'autoritari règim que governa Myanmar des de fa mig segle, després de l'adhesió de milers de monjos budistes a les protestes iniciades per l'oposició política a la dictadura militar. L'increment del preu dels combustibles sembla haver estat la gota que ha fet vessar el got de la paciència de desenes de milers de birmans extenuats i empobrits per un règim repressor i corrupte que ha tancat tots els espais polítics i socials i ha tractat de mantenir al país en l'aïllament durant quaranta anys. Des que el 1990 la Junta es negués a reconèixer l'aclaparadora victòria a les urnes de la què un any després seria nomenada Premi Nobel de la Pau, Aung San Suu Kyi, qualsevol intent de protesta o mobilitació social en contra del règim ha estat severament castigat.

Tanmateix, diversos factors semblen haver confluït en les protestes que des del mes d'agost han augmentat progressivament als carrers de Rangun i a altres importants ciutats del país i que podrien portar a

pensar que les possibilitats de posar fi a la dictadura són, com a mínim, menys remotes que en altres ocasions. En primer lloc, es pot destacar la presència pacífica de desenes de milers de persones reclamant millors condicions de vida i obertura política als carrers de Rangun i altres importants ciutats del país. Es pot destacar la rellevància del protagonisme adquirit pels monjos, donat l'important paper que juguen en la societat, sent mereixedors d'un respecte i veneració generalitzats, i sobretot tenint en compte que mai fins ara el règim militar s'havia atrevit a enfrontar-s'hi. En segon lloc, els esforços diplomàtics internacionals que en els últims mesos semblen haver-se intensificat no solament en la persona de l'Enviat Especial del Secretari General de l'ONU, Ibrahim Gambari, sinó també des d'organitzacions internacionals com l'ASEAN i països com el Regne Unit i els EUA. La visita de Gambari al país després de dies de violència policial als carrers de Rangun i la seva trobada amb Aung San Suu Kyi són mostra de l'atenció internacional posada sobre la junta militar. Finalment, el suport a les protestes pacífiques que alguns dels més emblemàtics grups

armats han ofert als monjos i a l'oposició política, permetria entreveure algunes possibilitats de pacte entre oposició política i armada, tal com va succeir reeixidament al Nepal recentment. Es pot afegir que la recent finalització del procés de consultes per a la reforma de la constitució (conegut com a Convenció Nacional), qualificat de farsa per amplis sectors nacionals i internacionals contribueix a augmentar la incertesa sobre el futur polític del país.

La censura informativa imposada després que les imatges de la repressió hagin ocupat portades dels més importants diaris de tot el món, tallant qualsevol comunicació amb l'exterior del país, ha posat de manifest que la capacitat que ha tingut la massiva presència ciutadana als carrers per atreure l'atenció de la comunitat internacional no ha resultat indiferent al règim militar. Aquest doncs, ha de ser el moment perquè aquesta mateixa comunitat internacional recolzi els esforços del poble de Myanmar per acabar amb una de les dictadures més llargues i repressores del món.

Extret de l'Escola de Cultura de Pau

Mercenarios en Iraq: «perros de guerra» con impunidad total

La masacre de civiles por disparos de los «contratistas» de la firma Blackwater ha servido para sacar a la luz el odio que los iraquíes profesan a los mercenarios, a los que califican como «perros de guerra». El Gobierno colaboracionista se ha

visto forzado a reaccionar y anuncia medidas políticas (expulsiones, reconsideraciones) y legales cuyo verdadero alcance queda claro tras las palabras de un oficial de la embajada estadounidense: «Blackwater sigue aquí». Se

calcula que hay unas 280 compañías privadas de seguridad actuando ilegalmente en Honduras. En Ecuador las condiciones son inmunidad, impunidad, explotación y violaciones de derechos humanos y laborales.

A les armes!

A les armes!

Data Dissabte, 01
setembre, 23:43:10
Àmbit EDITORIAL
Per MAURICE
LEMOINE

Pluja d'armes nord-americanes al Pròxim Orient! Segons que va precisar el passat 2 d'agost la secretària d'Estat Condolezza Rice, els lliuraments armamentístics ascendirán fins als 46.000 milions d'euros en els deu pròxims anys. Beneficiaris:

Aràbia Saudita, Egipte Kuwait, Oman, Qatar, Bahrain, i els Emirats Àrabs Units, aliats de George W. Bush a la regió. Que el subministrament de material sensible a l'Aràbia Saudita inquieta Israel? El 15 d'agost Washington augmentava gairebé una quarta part l'ajuda militar nord-americana a Tel Aviv; és a dir, que arribarà a 30.000 milions de dòlars en deu anys (1). I per acabar d'adobar-ho, esdevindrà un major benefici per al "triangle d'acer" -Boeing, Lockheed Martin, Raytheon- que, sens dubte, es retroalimentaran en el finançament de la propera campanya electoral.

Una resolució de l'Assemblea general de l'ONU el 7 de desembre de 2006 adoptada per 153 Estats autoritzava la preparació d'un tractat sobre el control de les transferències armamentístiques anomenades convencionals, fins aleshores sense normatives internacionals. Vint-i-quatre països s'hi van abstenir, entre els quals la Xina, Rússia, l'Índia, l'Iran, Israel i el Pakistan. Només un Estat hi va votar en contra: els Estats Units. El Consell de la Unió Europea va votar a favor d'aquesta resolució.

Gairebé paral·lelament, París signava amb Trípoli importants contractes: 168 milions d'euros per la compra per a Líbia de míssils antitancs Milan (que equipen ja les forces armades de quaranta-un països) adquirides a MBDA (2); 128 milions d'euros per a un sistema Tetra de ràdio comunicació a EADS.

"Què se'm retraurà?" s'indignava el president Nicolas Sarkozy. "De signar contractes? De fer treballar les empreses franceses?" (3). No se l'acusa forçosament d'això, però sí de l'opacitat en la qual es desenvolupa aquest comerç mortífer i en què la representació nacional no hi té cabuda. I també pel manteniment d'una perillosa dinàmica de guerra... França hauria de vendre armes a l'estranger per un valor superior als 6.000 milions d'euros (en front els 3,38 mil milions el 2004), declarava el 18 de setembre de 2006 un portaveu de la Delegació General per a l'Armament. Els membres de la Unió Europea estan, en principi, obligats a respectar un Codi de conducta que els prohibeix alimentar conflictes existents. Però per raons de guanys de productivitat, poques armes modernes es fabriquen només en un indret. Així, les empreses europees -com EADS- i nord-americanes proveeixen materials i tecnologia per al desenvolupament per al nou helicòpter de combat xinès Z-10, sense saber quina serà la política d'exportació de Pequín -que ja ha

subministrat aparells militars al Sudan (4).

El negoci piròman dels Estats Units al Pròxim Orient provoca la reacció de Síria i de l'Iran, que sempre podran anar a buscar la complicitat de la Xina o Rússia. Níger s'inquieta pels "regals" de França a Líbia -que reivindica des de fa mesos 30.000 quilòmetres quadrats de territori nigerià rics en petroli i urani. Israel, particularment aviciat per la Casa Blanca, ja no es conforma amb importar: ha esdevingut el primer proveïdor d'armes a Colòmbia. Aquest fet preocupa Caracas, afegit a l'hostilitat de Washington, que mira cap a Moscou per tal de modernitzar el seu armament.

Però emergeixen d'altres venedors: l'Índia, Corea del Sud, Sud-àfrica... Mai com ara aquest sector no havia estat tan pròsper. Les despeses per a aquest tipus de materials havien arribat al rècord sense precedents de 1.058,9 mil milions de dòlars a finals del 2006 (5).

La "moral" d'aquesta història? No n'hi ha, evidentment. Ah! Bé, sí, potser que el Pentàgon ha perdut el rastre de 110.000 fusells d'assalt Kalaixnikov i 80.000 pistoles (sense parlar dels 115.000 cascos i de les 135.000 armilles antibales) ofertes al govern iraquí el 2004 i 2005 (6). No és impossible que aquestes armes hagin caigut en mans dels insurgents i que no serveixen per atacar els militars... nord-americans.

(1) AFP, 16 d'agost de 2007. (2) Controlat per EADS (37,5%), l'italiana Finmeccanica (25%) i la britànica BAE Systems (37,5%). (3) AFP, 5 d'agost de 2007. (4) Campanya "Controleu les armes", iniciativa conjunta d'Amnistia Internacional, Oxfam Internacional i de la Xarxa d'Acció Internacional sobre les Armes Lleugeres (RAIAL). <http://fra.controlarms.org/pages/index-fra> (5) Ibidem. (6) The Washington Post, 6 d'agost de 2007.

Aquest article prové de Le Monde diplomatique <http://www.monde-diplomatique.ad/pn/html/>

La memòria invisible

El gest desobedient

No calen articles com aquest per visibilitzar la memòria. Els diferents poders (polític i judicial en aquest cas) ajuden a treure, del bagul dels records, fets i accions que van passar ja fa uns anys. Concretament onze, el temps que ha passat des de que vuit persones van tallar els grans cables de la distribució del formigó al llarg de la pressa d'Itoitz, a Navarra.

Al passat agost van empresonar Julio Villanueva, membre del col·lectiu Solidari@s por Itoitz. Tothom sap que ell va ser un dels que van tallar aquells cables, perquè, quan ho van fer, no va fugir. Ben al contrari, es va quedar allà, amb els seus companys i les seves màquines de tallar cables als seus peus, en una imatge associada per sempre a la desobediència civil: vuit persones amb els braços aixecats, esperant l'arribada de la guàrdia civil i contemplant la sortida del sol amb els cables caiguts i la vall d'Irati al fons.

Aquesta acció va comportar a Julio i els seus companys una condemna de 4 anys i 10 mesos de presó, aquest era el preu de posar fre de manera pública i no violenta a una obra que la mateixa Audiència Nacional havia declarat nul·la i il·legal. Una obra que s'ha construït

malgrat totes les irregularitats i frau que, tètrics personatges com Gabriel Urralburu, president de Navarra de l'època, i el mediàtic i llavors Delegat del Govern a Navarra, Luís Roldán, van realitzar i pels quals van ser condemnats a 42 anys de presó entre tots dos.

En Julio compleix condemna, onze anys després, per denunciar els 165'59 milions d'euros que va costar la presa, (un 68% més del pressupostat), per exigir les responsabilitats polítiques i judicials que constructores, polítics i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre tenen en la destrucció de dos zones especials de protecció d'aus, per l'obertura d'una cantera en plena reserva natural, la destrucció de sis pobles amb edificacions de més de 700 anys i, el més greu, les

conseqüències que aquesta construcció està tenint sobre la zona. Així ho reflecteixen els més de 1200 terratrèmols registrats des de setembre de 2004, el més fort de 5'3 graus en la escala Richter segons els sismògrafs de la Universitat d'Estrasburg. Poca broma, sobre tot tenint en compte que tots els responsables en la construcció d'aquesta megalòmana obra ho sabien. Julio i els seus companys també, i ho van impedir denunciant-ho amb el seu esforç, convenciment i generositat.

Julio no ha trobat a la presó de Pamplona a aquells que van ser condemnats amb molts més anys de presó, als culpables de les desgràcies fetes i, qui sap, les que han d'arribar.

No hem d'oblidar a Julio i els gestos desobedients dels Solidari@s per Itoitz, però sobre tot hem de recordar, per estar atents, qui són els veritables artífexs de les salvatjades mediambientals que es donen al nostre voltant en nom del desenvolupament.

**Per escriure a en Julio:
Julio Villanueva Vilanueva
Apd. 250 Cárcel de Pamplona
CP 31071 Pamplona (Navarra)**

Manifest "Paraules per la Pau"

Des de 1997, si més no, Tarragona ve acollint regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN i de la Via Flota dels EUA, sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear. Joan Miquel Nadal i Lluís Badia, en aquell moment, alcalde de la ciutat i President de l'Autoritat Portuària, respectivament, van liderar una campanya, que va incloure gestions amb autoritats militars a Washington i a Madrid, per tal que Tarragona esdevingués seu logística dels vaixells de la VIa Flota dels EUA. En aquell moment l'equip de govern de l'Ajuntament, que va mostrar el seu suport a la campanya, estava format per representants de CiU i del PSC. Els arguments per impulsar la campanya es van basar en suposats beneficis econòmics per a la ciutat. Posteriorment els arguments han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de suposades operacions "humanitàries". Més recentment, uns i altres fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre

Estats".

Abans que els atemptats de l'11-S justificuessin l'adopció de "mesures de seguretat" i restriccions de les llibertats civils, els arguments esmentats es van barrejar amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar. Les escales que fan les embarcacions estan considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, ens hem assabentat de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona, maniobres militars amb instal·lació de campaments en el port

i transports militars amb tren i, com no, de la visita constant de vaixells de guerra provinents de l'Iraq. La presència dels vaixells de la VI Flota dels EUA i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a Paraules per la Pau